

Гурлето — и не върви! Дигнаха ме на логика. И бѣхъ си приготвилъ урока. А като ме извикаха: сбъркахъ се и получихъ двойка. Не върви...

— Бащичко — и туй то!

— Зависи ли отъ мене?

— Незнамъ. Но ти се помжчи да не бждешъ като него, че много неприятности ще си навлечешъ.. А можешъ и да си напакостишъ...

— Искашъ да кажешъ за задавянето?

— Разбира се. Задави се, както всѣки може да се задави. Но нали сѣнувалъ лошевъ сѣнь — сепна се, взе да се губи; и безъ малко да го изтървемъ!

— (Смѣе се) Но азъ не съмъ чакъ толкозъ, де!

— Нощесъ сѣнувалъ, че съ баща си копалъ гробъ... кой знай какъ ще го тълкувал!

— (Превива се отъ смѣхъ) Особено, ако му дойде на умъ, че срещу петъкъ го е сѣнувалъ!

— Хайде, хайде!... Вземай огледалото, че тръгвай.

Кочо, тръгвайки да вземе огледалото, се спира.

Кочо. Защо ли тича татко!

— Що думашъ! На ли е на ловъ?

— Ей го, тича; съ вързана ржка.

Кона, видѣла мжжа си презъ прозореца, промѣнила лице, тръгва да го пресрещне.

Въ това време се отваря вратата и влиза Калчо Калцунковъ.

II

Калчо Калцунковъ е въ ловжийски дрехи, съ пушка на рамо. Щомъ влиза, хвърля пушката на една страна и като издига ржката си, почва да охка,